

Cuprins

Capitolul 1	
De ce a refuzat Stalin să onoreze parada victoriei ?	5
Capitolul 2	
De ce aveau nevoie de revoluția mondială?	22
Capitolul 3	
Prima încercare	36
Capitolul 4	
Ce va fi după armistițiul?	47
Capitolul 5	
Către ultima republică	60
Capitolul 6	
Istoria ne-a lăsat puțin timp...	72
Capitolul 7	
Cine a lansat legenda conform căreia Stalin nu era pregătit de război?	89
Capitolul 8	
Cine avea aliați mai buni?	105
Capitolul 9	
Cum ar fi reacționat Marea Britanie	118
Capitolul 10	
Cînd s-a înfințat coaliția antihitleristă?	133
Capitolul 11	
Cum am luptat cu marțienii	142
Capitolul 12	
Cine a pierdut războiul din Finlanda?	157

Capitolul 13	
Despre tancurile care luau foc	164
Capitolul 14	
De ce tovarășul Stalin nu l-a împușcat pe tovarășul Kudriavțev?	173
Capitolul 15	
Ce fel de tancuri avea Hitler?	188
Capitolul 16	
Un manual de conversație german din... Regiunea Smolensk	198
Capitolul 17	
Cîte ore sînt pînă la Ploiești?	215
Capitolul 18	
Minunile trupelor de gardă	227
Capitolul 19	
Cîte tancuri grele avea Hitler?	236
Capitolul 20	
Un milion sau mai mult?	249
Capitolul 21	
Cum se nivelează rația de la închisoare cu rația de la Kremlin	266
Capitolul 22	
Ce tancuri sunt considerate ușoare?	279
Capitolul 23	
Despre tancurile de 38 de tone	294
Capitolul 24	
S-a găsit martorul!	306

2

Să ne întoarcem la anul 1940. Vara, tovarășul Stalin a pus laba și pe Estonia, Lituania și Letonia. Nimeni nu i-a declarat război. Nici „embargou moral”.

Să presupunem acum că în 1941 tovarășul Stalin a receptat deodată crimele hitleriste, a înțeles brusc rugămintile Marii Britanii și, în iureșul unei sfinte mînii, a atacat nimicitor prin România și Germania, eliberînd Europa de ciuma brună și aducînd bucuria și fericirea zecilor de mii de oameni înrobiți. Cine ar fi îndrăznit să se revolte din această cauza?

Chiar dacă s-ar fi găsit un asemenea om (fie el președintele SUA însuși), imediat i s-ar fi pus eticheta de „coadă de topor” hitleristă.

Dacă Stalin l-ar fi atacat pe Hitler, a te pronunța împotriva lui Stalin (fie și cu o dojană sau cu un „embargou moral”) ar fi însemnat că ești de partea lui Hitler. Nu este treaba mea să judec de ce Richard Nixon a fost înlăturat, dar motivul l-a constituit faptul că asistenții președintelui au plecat urechea la ce îndrugau inamicii săi politici. Participarea personală a președintelui la această acțiune n-a fost demonstrată. Însă America nu și-a iertat conducătorul. Dar să ne amintim că Roosevelt a păstrat tăcerea atunci când Hitler cotropea Europa și construia lagăre de concentrare. Să ne închipuim că Stalin l-ar fi atacat pe Hitler, iar președintele SUA și-ar fi ieșit din fire și i-ar fi declarat război lui Stalin, un război în apărarea lui Hitler, în apărarea Gestapo-ului, a lagărelor și trupelor SS, înrobitor pentru Europa. Oare cîte ceasuri ar mai fi stat un asemenea președinte la Casa Albă?

Stalin știa că oamenii normali, țările și guvernele normale nu se vor alia cu Hitler, știa că împotriva lui Hitler se va uni întreaga lume, știa că nimeni nu se va încumeta să-l apere. „Spărgătorul de gheăță al Revoluției” a fost gîndit de un geniu și elaborat să uimească generațiile viitoare.

De aceea, în cazul unei lovituri sovietice asupra Germaniei, SUA nu putea să intre în război împotriva lui Stalin. Voi spune și mai mult: în această situație, SUA nu putea să rămînă neutră. Stalin eliberează Europa, iar SUA stă deoparte! Cine va mai întinde mîna omului de afaceri american?

Să ne apropiem și mai mult de fapte: la 21 iunie 1941, Statele Unite ale Americii și-au exprimat oficial hotărîrea de a-l susține pe Stalin în războiul împotriva Germaniei. Aceasta este mărturia lui Willis K. Armstrong, om important în administrația americană (*Grani*, 1985, nr. 136, p. 229). Mărturia nu a fost niciodată contestată și negată de nimeni.

Hitler nu putea să afle în acceași zi despre înțelegerea sovieto-americana. Spionajul nu putea să obțină informații de asemenea importantă pe care să le raporteze atât de repede. Dar și fără ele, Hitler știa de ce parte se află SUA. În acacea zi, la 21 iunie, Hitler scrie o scrisoare lui Mussolini: „Va intra sau nu America în război, mi-e totuna; și aşa ea aparține în cea mai mare măsură inamicilor noștri... Pentru aceştia se trimit în ascuns materiale militare din America...”

Înțelegea lucrurile foarte clar.

3

Ni se spune că Hitler l-a atacat pe Stalin și abia după aceea s-a format coaliția antihitleristă. De fapt, lucrurile stau altfel. Înainte de atacarea Germaniei Stalin a creat coaliția antihitleristă. O confirmare o constituie livrarea engleză de arme pentru Stalin înainte de 22 iunie 1941. Am reușit să găsesc în Marea Britanie un marinări care a făcut parte din echipajul unui vas britanic ce a dus la Murmansk, pe 12 iunie 1941, prima tranșă de arme. Pe 16 martie 1989 am înregistrat discuția cu el și am încrezintă-o unei persoane de încredere. I-am verificat mărturia în arhive. În lumina documentelor găsite îmi dau seama că Marea Britanie și Uniunea Sovietică au ascuns ceva în relațiile lor, iar problema privind primul convoi arctic în porturile sovietice

nordice merită o examinare specială. Deocamdată atrag atenția numai asupra unei situații picante: Marea Britanie este în război și nu are suficiente arme. Uniunea Sovietică se află teoretic în stare de pace, iar Marea Britanie, beligerantă, furnizează armament într-o țară nebeligerantă. Situația este cu atât mai picantă cu cât Germania luptă împotriva Angliei; nici Germania nu are suficient armament, îi lipsesc în primul rînd navele de război. Însă și Germania îi trimite armament lui Stalin, de pildă crucișătorul greu de ultimul tip „Lützow”. Stalin a primit armament de la ambele părți aflate în conflict. Rămînând formal neutru, a acordat o mare importanță înarmării, mai mare decât liderii țărilor aflate deja în război.

Alianța cu Marea Britanie îi asigura automat lui Stalin alianța cu Australia, cu Noua Zeelandă, cu India, cu Africa de Sud, cu Canada și cu alte state.

Mai mult: dacă în aprilie 1940 diplomația sovietică a ridicat problema anulării accesului limitat al inginerilor sovietici în uzinele americane de aviație, înseamnă că exista deja o coaliție antihitleristă.

4

Acestea nu sunt presupuneri. În 1973, cercetătorul american Antony Sutton a scris cartea *Sinuciderea rațională*. Cartea este frumoasă prin faptul că autorul nu divulgă cititorului punctul său de vedere, dar îi prezintă documente cu adevărat „uciga-toare”. La paginile 80-81 demonstrează fără putință de tăgadă existența unei înțelegeri secrete între Stalin și Roosevelt. Convenția s-a pregătit în 1938. Sutton a obținut un document al Departamentului de Stat al SUA, cu numărul 800.51 W 89 USSR/247. Documentul reprezintă o dare de seamă a ambasadorului Joseph E. Davis, datată 17 ianuarie 1939, privind încheierea lucrărilor de pregătire a unui acord secret.

Despre existența acordului nu știau decât patru americani. Luînd în considerare arta sovietică de a păstra secretele, se

poate presupune că cercul inițiaților din partea sovietică era și mai strîmt.

Documentul descoperit de Sutton n-a fost niciodată combătut sau măcar pus la îndoială. Ca să nu apară nici un dubiu, Sutton răstoarnă asupra cititorului o avalanșă de înțelegeri adiționale, începînd cu documentul Departamentului de Stat al SUA nr. 711.00111 și o înțelegere semnată în martie 1939 privind participarea SUA la construcția de submarine sovietice. În continuare, Sutton citează liste de livrări strategice americane în URSS. Enumerarea de livrări strategice americane dinainte de război se poate compara numai cu lista nesfîrșită a livrărilor strategice din cursul războiului. Cînd citești liste începi să nu mai înțelegi prin ce se deosebesc livrările americane trimise lui Stalin în timpul războiului de cele anterioare. Banda rulantă cu ajutoare americane destinate lui Stalin a fost pusă în funcțiune la începutul anilor treizeci. În ianuarie 1939, fluxul materialelor strategice a căpătat o viteză uimitoare care nu s-a mai oprit pînă la sfîrșitul războiului. Stalin putea să facă în Europa tot ce credea necesar, căci altă pedeapsă decît „embargou moral” nu primea. Iată pregătirea URSS de război: Stalin și-a asigurat susținerea americană înainte ca tancurile germane să distrugă barierele de la granița poloneză.

5

Acordul sovieto-american ascundea însă ceva mai mult decît faptul că Roosevelt era gata să-l ajute pe Stalin. Oricine semna un acord cu Stalin, o sfîrșea rău (inclusiv Hitler), căci pactul cu el însemna pactul cu diavolul: nu puteai cîștiga niciodată. Fapt valabil și pentru Roosevelt. Făcînd numai un singur pas, acceptînd negocieri secrete cu Stalin, Roosevelt pierduse deja. Faptul că a pierdut ține de sistemul politic american, conceput în aşa fel încît nu permite nimănuí (în primul rînd președintelui) să aibă prea multă putere. Congresul nu iubește președinții care

desfășoară negocieri secrete fără să se consulte cu aleșii poporului. A accepta negocieri secrete cu URSS, fără să le facă cunoscute Congresului este un pas sinucigaș al lui Roosevelt. Stalin a permis un atu care putea să-l ucidă pe Roosevelt în ochii Congresului, ai presei și ai poporului american.

Se înțelege că tovarășul Stalin nu era atât de prost încît să-l elibereze din funcție pe președintele Roosevelt, însă a cîștigat un ascendent asupra lui. Nu știu cum a reușit să-l influențeze. Poate că i-a spus: „Nu te pripă, dacă vrei să rămîni și mai departe...”; sau poate că a rostit alte cuvinte, dar este cert că Stalin a avut un anume mecanism de influențare asupra lui Roosevelt. Enigma urmează să fie soluționată de adevărații istorici-profesioniști.

Sarcina aceasta nu-mi stă în puteri. Din punctul meu de vedere pot sesiza doar generozitatea inexplicabilă a președintelui american și molociunea misterioasă manifestată de Roosevelt încă din primele zile ale conducerii sale (vă amintiți cele două tractoare din New York). Concesiile lui Roosevelt, de neînțeles, s-au extins și s-au adîncit permanent, încheindu-se prin capitularea totală de la Yalta.

Dacă examinăm și mai atent lucrurile, vedem că bunăvoița Occidentului s-a manifestat încă din primele zile ale preluării puterii de către comuniști în Rusia. Încă din 1919, Lenin a făcut remarcă: „Trebuie să creăm societatea comunistă cu mîinile dușmanilor noștri” (*Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Bolșevic, Protocole, M., 1959, p. 20*).

Această toleranță i-a dat lui Stalin posibilitatea să nu se teamă că vreun occidental va fi indignat de invazia sa în Europa. Bunăvoița permanentă a Occidentului a fost consolidată de Stalin prin încheierea strălucită a pactului Molotov-Ribbentrop: împingîndu-l pe Hitler în război, Stalin a făcut în aşa fel încît Marea Britanie și SUA să fie obligate să-l „ademească” de partea lor. Mareșalul Uniunii Sovietice, M.U. Zaharov, scria despre pactul Molotov-Ribbentrop: „Au apărut premise favorabile de creare în viitor a coaliției antihitleriste” (*Novaia i noveizaia istoria*, 1970, nr. 5, p. 25). A fost lucrarea unui geniu: Stalin a

încheiat o alianță cu Hitler și prin aceasta a creat condițiile și premisele pentru o alianță împotriva lui Hitler!

La mulți ani după ce am publicat primele capitole din *Spărgător*, arhivele s-au deschis și au scos la iveală dactilograma cuvântării lui Stalin din 19 august 1939. N-am avut acces la ea. Dacă toți spionii din lume ar fi lucrat pentru mine, tot n-ar fi putut pătrunde în arhivele staliniste. Cu mulți ani în urmă însă, am luat în calcul această cuvântare. Ea trebuia să fi avut loc. Până la 18 august 1939 a existat o anumită politică, de la 19 august s-a schimbat tranșant. În acest moment Stalin trebuia să-și explice manevra în cercul intim al tovarășilor de idei. Virajul a fost brusc, cauzator de vertjuri, aşa că fiecare membru al Biroului Politic trebuia să-i înțeleagă manevra. Altfel era imposibil să conduci țara și Revoluția mondială. După un astfel de viraj, toți membrii Biroului Politic riscau să-și piardă orientarea. Iar Stalin, ca orice comandant aflat într-o situație necunoscută, trebuia să înceapă ferm: „Încotro ne orientăm?”.

Nu am presupus, ci pur și simplu am știut că în acea zi a fost o cuvântare a lui Stalin. Știu și de ce. Nu m-a frâmnat faptul că nu există confirmări, nu m-a neliniștit nici măcar problema, dacă a fost înregistrată sau nu o cuvântare a lui Stalin, iar, înregistrată fiind, dacă s-a păstrat în arhive sau a fost distrusă.

Am vorbit și am scris despre această cuvântare ca despre un fapt cert. Recunosc, în convingerea mea a existat și un element de insolență... Toată „știința” oficială a negat posibilitatea cuvântării și a ședinței Biroului Politic în acea zi fatală de 19 august 1939.

Și iată că în 1994 cuvântarea a fost găsită. În ea, tovarășul Stalin afirmă: „Mai tîrziu, toate popoarele căzute sub «protecția» Germaniei victorioase vor deveni și ele aliatele noastre. Vom avea un cîmp larg de acțiune pentru extinderea Revoluției mondiale”.

La 19 august 1939 Stalin știa că începe al doilea război mondial, știa că Germania va începe cuceririle și prin aceasta